

پورغنی

شادروان عبدالقدیر متخلص بہ "پورغنی" پسر عبدالغنی نوساری از جملہ عیاران کابلی الاصل بالاحصاری بود.

پورغنی در اواخر بہار ۱۲۹۷ خورشیدی در گذر سردار جان خان کابل در یک خانوادہ کہ اجدادش چون سالک بالاحصاری و قیام الدین خان قیام چشم بہ جہان گشود و در دامن شعر و ادب پروریدہ شد.

پورغنی در سن ۱۷ سالگی اولین رباعی عشقی خود را سرود و از جملہ غزلسرایان عصر خود بہ شمار میرفت. اشعار تحلیلی، تصوفی شامل دیوانش میباشد. و از سبک صائب و بیدل پیروی میکرد. مرحومی بعد از ۶۹ سال حیات در ماہ سرطان ۱۳۶۶ خورشیدی چشم از جہان فرو بست.

انائتہ و انالیہ را جعون

نمونہ غزل

بہ تو سخن نگوئی ماند بہ من این ہامی و ہونمی ماند
ناہ بلبلان شود خاموش گل بہ این رنگ و بونمی ماند
می رسد ساقیان پی در پی پرزمی این بونمی ماند
گر مرا کشتی از بخاب تو ہم غرت و آبرونمی ماند
خوش بود بوریای قمر "غنی" کہ بہ عیب رفونمی ماند